

nok været en Slags Mellemmand ved de sidste Underhandlinger mellem Pastor Hansted og hans Familie.“

„Hvorledes? . . . Underhandlinger?“

„Ja, Fru Torm fortalte mig forleden, at De er bleven Etatsraad Hansteds Fortrolige i saa Henseende.“

„Hm! Har Fru Torm fortalt Dem det? Nu ja — forinden Etatsraaden rejste til Karlsbad, bad han mig ganske rigtig tale med Sønnen for endnu engang at forsøge at virke paa hans usalige Beslutning. Det er det hele!“

„Saa kan man egentlig ikke sige, at De har haft Held med Dem!“

„Nej desværre! Det kan man ikke. Naa — men det var altsaa det, jeg vilde fortælle Dem om det unge Menneske, der for Tiden beklæder Kultusministerposten —“

„Altsaa ikke engang Deres Overtalelsesevne har kunnet udrette noget! Tænk! . . . Og nu har jo Etatsraaden ovenikøbet nægtet at støtte ham længere. Naa! Man maa i hvert Fald lade Hr. Hansted, at der er Metode i hans Galskab. Jeg er overbevist om, at det er hans ophøjede Martyr-Maal engang at ende med sin Familie paa Ladegaarden!“

Pateren saae et Øjeblik misbilligende paa hende. Derpaa sagde han med den dybe, mørke Alvor, han glimtvis kunde aabenbare:

„Frk. Tønnesen . . . den Sag synes mig forresten lidt for alvorlig til at spøge med.“

„Det finder netop ogsaa jeg!“ svarede Frk. Ragnhild stødt og i en udæskende Tone. „Vi er hver Dag omgivne af saa megen kedsommelig Snusfornuft, at det virkelig gør godt engang at træffe et Menneske, der har Mod til at følge sin egen Lyst uden først ærbødigt at anholde den offentlige Mening om Tilladelse.“

„Hm! . . . Mener De virkelig det, Frk. Tønnesen! Jeg er nu rigtignok af en noget anden Mening. Jeg er aldeles ikke istand til at undskylde, endsige begejstres